

P. b. b.

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK: XL V VÍDEŇ, LISTOPAD 1998 ČÍSLO: 11.

DRAZÍ PŘÁTELE,

snad všichni věříme, že za svobodu v naší vlasti se přimluvila sv. Anežka. Velká naděje nebyla. Naším doma se dařilo po hmotné stránce dost dobře, silná STB, asi 80 tisíc sovětských vojáků, dělníci se neradi odvraceli od ideologie, která je pozvedla nad všechny třídy, a hmotařský, víře lhostejný venkov?

A přece! Pomalu proudí do všech oblastí svoboda. Ta-sama o sobě-se může zvrtout v zneužívání-jak vidíme leckdy na svobodném Západě. Stejně jako sekera je dobrá k sekání dříví, ale ne k rozpolcení lebky bližnímu. Všeho-včetně náboženství-se dá zneužít, jinak bychom měli jen jednu víru.

Zde je velký úkol křestanů, kteří hledali svobodu na Západě. Pomoci našim, upozornit je na nebezpečí, ukázat jim správné cesty ke skutečné vnitřní svobodě. Tu může mít člověk i v nesvobodě, ale nemůže ji rozvinout, musí ji skrývat, jako se skrývali tajně vysvěcení kněží. A neměli to horší než ti, kdo žili pod dozorem a ve strachu na farách. Objížděli řadu kostelů a aby měli aspoň někoho na mši sv., dovezli si staříčkou babičku. Ti by mohli vyprávět hrůzné historky o ničení kostelů výrostky, jak si kostely sami museli opravovat a pod. Jednomu knězi v již. Čechách, který se v Paříži vyučil krejčím, nosili venkované na správkou obleky, ale do kostela přišli jen Němci kteří tam ještě zůstali. Jiného-melancholika-dali komunisté rafinovaně na opuštěnou faru. Je div, že nemocný řeholník spáchal sebevraždu? Obdiv si za slouží ti, kdo vzdor stáří a nemoci zůstali věrně na farách a modlili se za venkovany, kteří pomalu klesali do bahna hmotařství.

Naši se musejí pevně přivinout ke Kristu, k CELĚMU pokladu katolické víry, i našim patronům a k té, která pomohla zmučené zemi postavit se zatím na vratké nohy-totíž k sv. Anežce. Naše cesty do vlasti by byly sobecké, kdybychom nevezli aspoň několik náboženských knih-nemáme-li věřící přátele, dáme je na faru. Či časopisy, Nový život, Hlasy z Říma a j. Křestané jsou duchovně vyhladovělí. Knihy si opisovali, četli přes noc, aby je druhý den dali jinému. Je jim jedno, je-li kniha česká nebo slovenská, hlavně když jim přibližuje Krista a vlévá vroucnější lásku a věrnost ke katolické Církvi.

Otevřenými hranicemi NSR už proudí různé směry New Age, na jehož nebezpečí upozorňujeme. Je rafinované, bojovné, organizuje se pod jménem Forum. Ať proudí otevřenými hranicemi do naší vlasti hluboká a pevná katolická víra, v knihách, v rozhovorech, v upozorňování na to, co je pro naši víru zálučně nebezpečné. Asi vám nebudou tuze věřit, ale časem přijdou sami na to, co ohrožuje je i jejich děti a budou vám za upozornění vděční. My tu vyvázli-máme dobré biskupy i kněze, dobré exercicie, dobré knihy a časopisy.

S jarem nastane příležitost, podívat se do vlasti. Věřící netouží po kávě či čokoládě, ale po dobrých katolických knihách a časopisech. Je to mimořádně dobrý skutek "duchovně vyhladovělé krmiti." Kdo to zažil, dá nám za pravdu.

Vaše redakce

OBĚTEM FAŠISMU BOJOVNÍKŮM ZA ČEST A SVOBODU 1938 — 1945

BALDMANN JOSEF
BARTOŠ KAREL
BÖHM KAREL
BRTNA LEOPOLD
ČAPKA JOSEF
DIÁSEK EDUARD
DOBÍŠ ANTONIN
FATINA JOSEF
FATINOVÁ FRANTIŠKA
FRITSCH EDUARD
FRYBA ALOIS
FRYBA MIROSLAV
HABERMAN ERICH
HEINY JOSEF
HOSPODKA JAROSLAV
HOUDER ALOIS
HOUGHOVÁ MARIE
HOUSKA JOSEF
HRAČOVCE JOSEF
HROUČKA KATEŘINA
HULY RUDOLF
EMILBOHRAD ANTONIN
CHMELA ANTONIN

CHMELA FRANTIŠEK
JANOTA VILÉM
JARAŠ LEOPOLD
KOLÁŘOVÁ MARIE
KOPMAN KAREL
KOPPEL LUDVIG
KORÁNEK JOSEF
KOUDELKA OSVALD
KUČA KAREL
KUTHEIL TOMAS
LEHOL EDUARD
LEJKA EDUARD
MARČEK JINDŘICH
MATOUŠEK JOSEF
NAKOVITC FRANTIŠEK
NAVŘÁTIL VILÉM
NĚMEC LEOPOLD
NEPOŽITEK BOHUMIL
NEVADBA ARNOST
NOVÁK JOSEF
PAVLIČEK EMIL
PETERNA KAREL

PLETICHA FRANTIŠEK
POŠKOCIL JOSEF
PROCHÁSKA VILÉM
RAJNOHA KAREL
ROULKA FRANTIŠEK
SKUMANCOVÁ MARIE
SMUTNY FRANTIŠEK
SVOBODA FRANTIŠEK
ŠEJBL FRANTIŠEK
ŠIKUTA FRANTIŠEK
ŠPÁNY FRANTIŠEK
ŠTĚPÁNEK LUDOVÍK
ŠTERCL BEDŘICH
TESÁŘEK FRANTIŠEK
TOMÁŠEK KAREL
TRŠKA JAN
VALACH ALOIS
VASOURNEK EDUARD
VESELY FRANTIŠEK
VOPEL ADOLF
VOŠTÁŘEK FRANTIŠEK
VRANKA FRANTIŠEK
ZOUŠ VILADIMÍR

VĚRNÍ ZŮSTANEME

VZPOMEŇME SI V TICHÉ MODLITBĚ NA NAŠE BRATRY A SESTRY ČESKÉ MENŠINY VE VIDNI, KTERÍ POLOŽILI V TAK MLADÉM VĚKU SVÉ ŽIVOTY ZA SVÉ NÁRODNÍ POLITICKÉ A NÁBOŽENSKÉ PŘESVĚDŠENÍ. SVĚTLO VĚČNÉ AŽ JIM SVÍTÍ, ODPOČIVEJTE VPOKOJI. DESKA NA ČESTNÉM HROBĚ USTR. HŘBIT. VE VIDNI BRANA 2.

BR. FR. A. BUCHAL VZPOMÍNÁ A ZÁROVĚŇ I VARUJE.

Hroby našich hřbitovů k nám mluví.

Mezi nejtklivější z posvátných dnů celého roku patří jistě dny dušičkové. Již sama příroda k iklivě náladě těchto dnů se přizpůsobuje; dny se povážlivě krátí, slunce jen těžko a pomalu proráží svými paprsky výpary a mlhou těžce nasycený vzduch, stromy zbavují se své zeleně a příroda chystá se k zimnímu spánku. A v dobu těchto vážných změn přírodních spadají dny dušičkové, o nichž křesťané buď jednotlivě, buď po celých rodinných navštěvují posvátné hřbitovy, aby u hrobů svých milých se pomodlili. A i když těchto hrobů nemá ani pro nás žijící zůstatí bez poučení a prospěchu, neboť vážná je mluva těchto hrobů k nám. — Volají k nám, jak marny jsou veškeré vzdejší snahy. Všechny ruzepře, boje, pachtění, snahy a toliké starosti odpočívají. Jenom to, co cnost způsobila v dobrém vychování, v slovu a příkladu, potrválo. Poučují nás, jak neúčinné lidské snahy jsou jen marná dětská hra a že jen rozumný život vedený snahou po dokonalosti má cenu trvalou. — Pohled na hroby těch drahých nám praví, jaká rovnost tam panuje, ta rovnost, po které v životě vzdejší tolikými hesly se volá a jež přec tak řídkým zjevem mezi námi je; co tu za života stává rozmanitých rozdílů: bohatý, chudý; vzdělaný, prostý; vážený, odstrčený; spravedlivý, hříšník. A zde sešli se všichni a kryje všechny stejná země; jen o několik korun dražší pomník anebo nákladnější vyzdobený hrob činí zde rozdíl, jinak pro všechny vše stejné. — Máme-li ducha dobrého a chceme-li upřímně naslouchati, uslyšíme z hrobů hlas volající nás ku pokání: upust od lakomství, poněvadž ničeho s sebou nevezmeš, od pýchy, poněvadž zde všichni sobě ve spolek rovni jsou, od rozkošnictví a vášní, aby nebylo pohaněno tělo tvé, od týrání bližních, sic nepřijde nikdo na hrob tvůj se pomodlit, od pomlouvání a nactiutrhání jiným, si pro výčitky svědomí nebudeš zde mti klidu. — Myšlenky, jež nás obklopují u hrobů našich milých, nás povzbuzují k upevnění naší

víry, naděje a lásky, neboť hrob nám připomíná smrt, tato hřích, hřích upomíná na vykoupění a Vykupitele, skrze něhož jedině spasení býti můžeme, v což každý křesťan nejen věřiti, ale i doufati má a přesvědčení, že odtud a z hrobu před Boha — soudce neodneseme nic leč své skutky, vede nás k účinné lásce k bližnímu, jež jest jediným zdrojem záslužných dobrých skutků a tyto klíčem k nebi. — Člověk dobrého srdce stojí u hrobů pocituje vřelou soustrast a vyzývá k pomoci ubohým duším v očistci. Jsou vzdáleny, ale přece ještě nám blízké, odešly sice, ale neodloučily se; snad trpí a jejich utrpení i nás bolí a budeme-li spolu trpěti, ulevíme jejich bolestem; jistě na pomoc naši čekají, o ní se sepnatými rukama prosí. Můžeme zůstatí neteční a nepomoci? Ubohý nemocný u rybníka nenalezl nikoho, kdo by mu pomohl, když voda byla v pohybu. Mají jenou rovnati se tvoji rodiče, braři, dobrodinci? Lazar měl dvě milující sester, jež ujímaly se ho i po smrti a na Kristu nový život mu vyprosily; tak smýšleti a jednati chceme i my, ne-li jiný, tedy aspoň v tklivých dnech dušičkových modlitbou, almužnou a dobrými skutky býti nápomocni duším v očistci a tím zajišťovali i šťastný věčný život duši své. — Na dušičky pamatujme, z očistce jim pomáhejme; budou na nás vzpomínat, až budeme umírat!

Člověk, který zápasil o člověka

"Ježíš Kristus je pro mne člověkem, který zápasil o člověka mezi lidmi. Nic víc - ale to už je podle mě hodně - a nic méně."

Pro některé lidi se Kristus příliš často zdál být vzorem pokory a rezignace, již se musejí inspirovat vydědenci v očekávání slíbené blaženosti v 'království nebeském'. Promiňte mi, jestli v něm vidím symbol spravedlivého člověka, který bojuje a obětuje se, aby přinesl více štěstí na zem lidí..."

René Andrieu, šéfredaktor l'Humanité.

Strach z umírání?

Už mnohokrát jsem stál u lůžka nemocných lidí, kteří procházeli posledním úsekem své pozemské pouti. Jejich život dohasínal... blížili se k bráně věčnosti. Anděl smrti ji pomalu otevíral. Před umírajícím se objevoval jiný svět. Někteří prožívali hodiny zápasu se smrtí s velkým neklidem, se strachem, co je potká za onou bránou... Četl jsem v jejich očích úzkostlivou otázku: Kam to vlastně jdu? Existuje vůbec posmrtný život? Jak vypadá? S kým se tam nahoře setkám? Uvidím své rodiče, bratry, sestry, své děti, přátele...? A uvidím Boha? Existuje vůbec Bůh?... A potom, odtamtud se ještě nikdo nevrátil... Mnozí lidé vyslovili tyto pochybnosti na sklonku svého života na nemocničním lůžku za miliony jiných, snad i za nás.

Jednou jsem navštívil staršího vážně nemocného muže. Mluvili jsme o všem... Odvážil jsem se jemně hovořit o jeho těžké nemoci. Tu s námahou povstal ze svého lůžka, byl rozčilen a krokem nejistým odešel do vedlejšího pokoje s tvrzením: "Vždyť já jsem zdravý - dejte mi pokoj se smrtí". Smrt v očích mnoha lidí se jeví jako strašidlo a proto se o ní raději ani nemluví. A tak u lůžka těžce nemocných se raději lže, jen aby se postižený nepolekal. O umírání většina lidí nechce ani slyšet a přece nikdo z nás se smrti nevyhne. Je to důležitý malý kousek našeho života: krok na onen svět. Jak jej zvládnout? Nelze dát žádný návod. Lidský život můžeme přirovnat k symfonii. Každý člověk, muž i žena vytvářejí toto umělecké dílo až ke konečnému akordu. Zazní radostně a smírně? Nebude rozladěný? K libeznému závěrečnému akordu pomáhá i ten, kdo nás na svět poslal. Naši rodiče nám dali život, udělali snad pro své děti to nejlepší, o čem byli sami přesvědčeni. Ale krásu a hodnotu života pomáhá vytvářet i Bůh. Jeho Slovo, které se stalo člověkem v Ježíši Kristu.

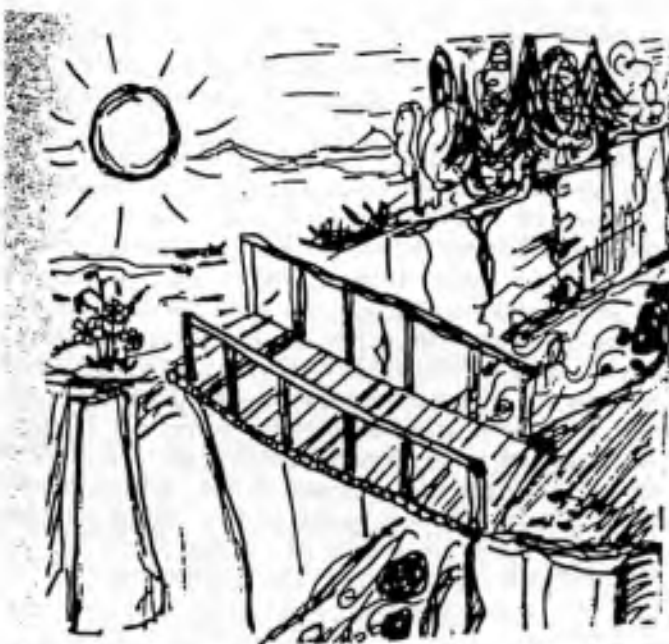
On se vrátil z království smrti k lidem jako vítěz nad smrtí. Proto též není pravda, tvrdí-li někdo: "... odtamtud se nikdo nevrátil". Božská osoba Ježíš se vrátil, aby zahnal veškeré strachy, které naplňují srdce lidské právě tenkrát, když s obavami a nejistotou má překročit práh věčnosti. Věčný život je starobylá křesťanská víra. Její stáří neruší nic na její pravdivosti a platnosti i v moderním věku na konci 2. tisíciletí.

Snad ne jeden z vás pokývne hlavou s povzdechem... ti věřící to mají přece jenom lehké. Věří Nazaretskému. Vyznávají jeho Zmrtvýchvstání, mluví o novém životě na věčnosti. Ale ani věřící to nemají vůbec lehké!

Věřit v Boha - Pána nad životem a smrtí je krok do tmy. Vítězství spočívá v tom, že se do oné tmy odváží vkročit s důvěrou ve Slovo Boží, obsažené v Bibli.

Vírou ve slovo Boží se doladuje onen poslední akord života. Zmrtvýchvstalý Kristus přináší naplnění svého příslibu:

"Kdo ve mně věří, bude žít, i kdyby zemřel".

*"Dejte si pozor a chraňte se
před každou chamtivostí.
Neboť i když má někdo nadbytek,
jeho život není zajištěn tím, co má"*
(Lk 12,15)

OTROK TELEVIZE

Najednou tu byla. Mnohé přitahuje. Věnují jí svůj čas, své přátele, svou víru. Obšťastňuje je napínavým vysíláním, jsou tu dva, on a ona. Pomáhá jim překonat osamělost dlouhých zimních večerů. Je stále připravená posloužit, jen zmáčkne knoflík a dívka či mládenec, žena i muž, stařec a stařena jí upíší své životy. Přišla kouzelná skříňka a v pokoji se objevilo slovo, oblečené do napřed černobílých, později barevných šatů.

O NÁRUŽIVOSTI DÍVAT SE NA PROGRAMY

kdykoliv je to možné, se málo mluví. Víc pozornosti věnují zdravotnické organizace návyku opilství, požívání omamných jedů-a řada organizací nabízí své služby k odvyknutí si těchto neřestí. Ten, kdo se upsal televizi, takže bez ní nemůže žít, je se svou vášní docela sám. Sotva najde odbornou poradnu nebo pomocnou skupinu, aby si odvykl, stát se otrokem televize. Protože vášně dívat se na televizi veřejnost nezajímá.

Snad tu a tam psycholog nebo odborný lékař, ale takové poradny-je jich málo-jsou jen ve velkoměstech. Jeden psycholog řekl:"Lidé, kteří propadli televizi, mají obvykle ještě jednu vášně, nejspíš kouření - nebo přejídání se. Nebo kdž se vyléčí z alkoholismu, přejdou k vášni televize."

JAKÉ ZNAKY MÁ TELEVIZNÍ VÁŠEŇ?

1. Ztráta kontroly. - Televize silně ovlivňuje vůli člověka. Takový člověk nemá ani trochu vůle, aby zavřel televizi, i když vysílá nudné programy nebo něco, co ho nezajímá.

2. Když se člověk nemůže dívat na televizi, je smutný. Jeho smutek je podobný smutku člověka, kterému se vezmou omamné jedy. Hrozí mu agresivita, zmocňuje se ho strach, má deprese. Netuší, odkud pramení tyto negativní a nebezpečné city.

3. Nucení k opakování. - Vášnivý divák televize se nedívá na program s radostí, nýbrž cítí nutkání, vyhnou se všemu, co by ho od televize odvrátilo. Je-li v místnosti televize, musí ji zapnout.

4. Ztráta zájmů. - Už ho nebaví ani přátele, nemá "koníčka", nezajímá ho rodina a její problémy a těžkosti. Všechno odsunuje televize. Vášnivý divák televize je vždy pasivní. Jeho psychika-duševní a duchovní život-pomalu klesají, blednou.

Janu Nováčkovou opustil snoubenec. Její smutek rozptylovala televize. Později své schůzky a návštěvy určovala tak, aby se mohla dívat na zajímavý program. Dokonce raději zameškala večerní mši sv. než aby jí ušla dobrá detektivka.

A když přišla návštěva? Nechala běžet televizi dál bavila se s návštěvou "na půl úst" nebo začala mluvit o programu-až jí konečně bylo jedno, že se dívá na televizi a jinak vítaná návštěva sedí mlčky v pokoji - nepovšimnutá. Příjde podruhé?

Pak toho sice lituje, ale nemá dost silnou vůli, aby se při příští návštěvě polepšila. Nejde to!

A co práce? - Stará se málo o rodinu, nechá dny a týdny ležet nevyzehléné a nevyspravené prádlo, neodpoví na důležité dopisy a tak to jde měsíc po měsíci. Nakonec jí někdo - snad matka - dá telefonní číslo poradny pro lidi, kteří mají různé náruživosti a nemohou se jich zbavit!

ODBORNÍCI SE JÍ SNAŽÍ POMOCI,

aby se své manie, dívat se nutně a hůcně na televizi - zbavila. V takové poradně najednou vidí, jakým je otrokem televize a jak je těžké, přejít k normálnímu životu. Aby se dívala jen na ty programy, které ji zajímají, které jí něco cenného dávají. Aby se zásadně nedívala na sex-násilnosti, blbosti - a těch je v televizních kanálech čím dál víc. Dělají je často mladí lidé kteří se nikdy nesetkali s něčím kvalitním ať v oblasti kultury nebo náboženství. Starší "výrobci" programů sami často holi nějaké náruživosti a nemají ani kapku zdravých zábran. Nebo se chtějí divákům za každou cenu líbit. Přetahují ho ke svým životním názorům, a ty nejsou vždy zdravé. Homosexualita, prostituce se někdy přímo, někdy zkrutě vychvaluje.

NÁZORY TĚCH, CO MLUVÍ V TELEVIZI

musíme podrobit kontrole. Z hlediska pravdy, dobra, z hlediska katolické víry. To se televizním pracovníkům nelíbí. Bojují proti katolické víře všemi zbraněmi, od promluv pochybných kněží a biskupů, až po filmy, které urážejí náboženské hodnoty. Bojují jen a jen proti katolické víře. Kdyby si něco takového dovolila televize, co si dovolí proti Kristu-dovolila proti Mohamedovi či Mojžíšovi, jsou z toho nejmenším diplomatické zásahy-ne-li bomby!

Ted' konečně někteří dobří biskupové brání, jak víru, tak její hodnoty a hlavně hlavu katolické Církve - Krista.

Nekriticky se dívat na hanebnosti znamená, že tyto hanebnosti diváka časem vyssají až na kost, a ještě i z kosti morek. To, co mu bylo svaté, padne do bláta lží, polopravd, darebáctví... Kněze vidí jen jako nemravu-tak ho představuje televize-i když je většina dobrých, věrných kněží. Ale dobro televizi sotva zajímá. A vůbec už ne katolické dobro.

Tak hluboko naši čtenáři určitě neklesnou. Zvyknou si raději na dobrou knihu, na kvalitní hudbu, mají-li odvahu, i na rozhovor pomůže. Bohem. Ten jim

Básník Josef V. Tománek obdržel čestný doktorát

Našemu oblíbenému básníku byl dne 10. 5. 1998 v kalifornském městě San Diegu předán čestný doktorát, udělený za jeho celoživotní politický, vojenský a literární boj za svobodu. Při této příležitosti naši místní krajané uspořádali oslavu s recitačním přednesem tvorby tohoto volyňského básníka - pana Josefa V. Toman - Tománka. Přes třicet zástupců místní české a slovenské inteligence, včetně vědeckých pracovníků a lékařů se účastnilo oslavy. Zúčastnil se jí též syn autora Josef Toman PhD s manželkou Dr Zdenou a vnukem Kryštofem Tomanem, studentem University of California, narozeným v Los Angeles, který přednesl anglické básně svého dědy. Oslava se konala v House of Czech and Slovak Republics v Balboa Park. S velkým zájmem jsme si vyposlechli umělecky hodnotné a zajímavé básně z výběru plukovníka v.v Josefa Toman - Tománka, legionáře z druhého a třetího československého odboje za svobodu porobené vlasti.

Po recitaci byl vlasteneckému autorovi za jeho celoživotní, společensky významnou práci pro národ a vlast předán zástupcem American Institute of Arts and Sciences čestný doktorát aplikovaných umění v oboru politického, vojenského a literárního umění. Autor byl vybrán z mnoha navržených kandidátů.

Přátelské ovzduší účastníků tří generací trvalo až do večera. Odcházejí jsme s nezapomenutelnými dojmy. Mnohým z účastníků se při recitaci překrásných básní autora zaleskly slzy dojetí. Po bohatém pohoštění byly zpívány české a slovenské národní písně, rozvinula se přátelská debata se vzpomínkami na naši zem. Na závěr jsme zazpívali naše státní hymny, Kde domov můj a Nad Tatrou sa blýská.

Přejeme autorovi hodně zdraví a šťastný Bohem požehnaný návrat do země svých předků - svobodné České republiky.

Ivana Huvarová

Dr. Ivana Huvarová

Za čtenáře poezie Josefa V. Tománka

American Institute of Arts & Sciences

To all whom these Letters present shall come Greetings:

In recognition of his life-long political, military and literary fight for freedom the Regents of the Institute on the recommendation of the Faculty and by virtue of the Authority in Them have conferred upon

Josef V. Toman - Tománek

who has satisfactorily completed all requirements therefor The Honorary Degree of

Doctor of Applied Arts

in the Course of Study of

Applied Political, Military & Literary Arts

together with all Honors, Rights and Privileges pertinent to this award.

In Witness Whereof we have caused the Institute seal to be affixed validating this Degree and the date of its earning which is the eighth day of May, nineteen hundred ninety-eight.

Frank H. ...
Chancellor

...
Regents

DŮSLEDNÍ RODIČE

PŘENECHME DÍTĚTI ODPOVĚDNOST!

Je to jeden ze způsobů, jak pomoci dítěti k sebe-důvěře. Taková odpovědnost přispívá k duchovnímu a duševnímu zrání dítěte. Převezme-li určitou - pro svůj věk úměrnou práci - a úspěšně ji vykoná, roste jeho sebedůvěra.

RODIČE MUSEJÍ BÝT DŮSLEDNÍ!

Ne jednou něco dovolit a později, když na to zapomeneme nebo nemáme náladu, mu to zase zakázat. Nebo mu něco nařídit, ale nepřesvědčit se, jestli práci správně vykonalo. Také je důležité, aby se rodiče dohodli, jak budou v této věci dítě vést. A to ne před dítětem, ale někde stranou, kde si mohou upřímně "vyříkat" své názory. A když se dohodnou, - důsledně na tom trvat.

Dítě musí pochopit, co se vlastně od něho žádá. Mlhavá, nekonkrétní žádost dítě jen zmate. A co je také dobrého, dítě má vědět PROČ určitou věc nebo práci po něm žádáme. "Má-li k ní dobrý podnět - např. "ukáži kamarádům, že to už umím", nebo "to bude babička koukat, co jsem dokázal" ap. udělá svou práci radostněji, pečlivěji a pak má i z výsledku radost.

Poradit mu ovšem můžeme, ale s jistou zdrženlivostí. Dítě se má naučit samo rozhodnout, "jak na to". Jen tam, kde by jeho rozumek či vůle na to nestačila, obratně mu pomohou rodiče.

Odpovědnost sama o sobě nevytvoří ještě pocit sebedůvěry - je pouze prostředek, kterým se dá sebedůvěra vytvořit.

Má-li sourozence, kamarády - je to i věc jeho ctižádosti, aby úkol dobře vykonal a dokončil. Když musí práci přerušit, jeho naděje na úspěch je menší. Pak je jeho sebedůvěra spíš otřesená než posílená.

POCIT MÉNĚCENNOSTI.

Tento pocit nemají jen děti, ale i dospělí - a často i staří lidé. Nejvíce oba věky - mládí a staří. Mladí se teprve učí, snaží - staří hořekují: "Tuhle práci jsem udělal za hodinu, teď mi to trvá mnohem déle!" "Co to se mnou je? Proč se mi nakupilo tolik práce? Dřív jsem to zvládl levou rukou - a teď?"

Takže i u starších lidí vzniká pocit méněcennosti

ovšem má jinou příčinu -
úbytek sil. U dítěte je

to ještě nedostatek
sil. Dítě má pocit,
že se ještě nezapo-
jilo do svého oko-
lí. Starší člo-
věk má pocit,
že už na své
okolí nestačí.

P. Josef FLANAGAN

Copak je to za jednoduchý a přece krásný přístroj? Ovšem, dnes už to víme: slavný polarograf, s nímž je v dějinách jednou provždy neodmyslitelně spojeno i jméno našeho slavného krajana, profesora Jaroslava Heyrovského. Jeho vynález polarografu a předchozí vytvoření nového oboru teoretické a aplikované elektrochemie - polarografie, ho proslavily na celém světě a přinesly mu nejvyšší ocenění - Nobelovu cenu.

SLAVNÝ ČECH

První Čech, kterému se dostalo této pocty, se narodil 20. prosince 1890 v Křížovnické ulici na Starém Městě pražském v právnické rodině. Právníkem byl jeho děd i otec, profesor římského práva na Karlově univerzitě, později i její rektor. Právníký talár nosil i jeho bratr. Jaroslav však od mládí tíhl k přírodním naukám, především k fyzice a chemii. Tyto vědy se měly stát jeho životním osudem. Studoval v Anglii na University College, kde pobýval pět let, studie pak dokončil v roce 1918 na Karlově univerzitě, kde se roku 1922 stal profesorem chemie.

Právě toho roku - bylo to 10. února a jemu bylo 32 let - zde učinil základní objev, na jehož principech polarografie vznikla. Nebyl to výsledek okamžité záračné inspirace, nýbrž logický závěr tvrdé vědecké práce, bezpočetných pokusů, s nimiž začal již v roce 1918: Šlo přitom o měření galvanického proudu, procházejícího článkem s rtuťovou kapkovou elektrodou. Objevil ji již v roce 1903 fyzik Bohumil Kučera a ta nyní pomohla Heyrovskému vyřešit jeho problém. Spočíval v možnosti využití kapky rtuť v elektrodě při elektroanalýze chemického roztoku. Uvedeného dne se to Heyrovskému poprvé podařilo. Galvanometr mu vykreslil křivky, které na později sestrojeném polarografu prozradily poučenému pozorovateli i nejnepatrnější chemické příměsky v zkoumaném roztoku.

Polarograf byl sestaven v roce 1925 a jméno jeho tvůrce počalo postupně pronikat do světových vědeckých kruhů. Heyrovský soustředil kolem sebe řadu mladých vědců, kteří v týmové spolupráci rozvíjeli a propracovávali využití polarografu. Byli mezi nimi i cizinci, kteří pak doma objev českého vědce propagovali. Přispíval k tomu i sám Heyrovský svými častými zahraničními cestami. V roce 1933 přednášel na kalifornské univerzitě v Berkeley i na dalších amerických vysokých školách. V příštím roce byl v Leningradě, Moskvě i jiných sovětských městech. V cestách do zahraničí pokračoval až do nacistické okupace, kdy s nimi byl

konec. Vědecky však mohl pracovat po celou válku, když mu antifašistický smýšlející profesor Johann Böhm umožnil přístup do laboratoří pražské německé univerzity. Když potom vznikl v roce 1950 při ČSAV samostatný Polarografický ústav, jehož se Heyrovský stal prvním ředitelem, byla pro polarografii cesta do světa otevřena. Její uplatňování bylo hned od počátku mnohostranné a dodnes se rozšiřuje. Polarograf je využíván v lékařství, při výrobě léků, v těžkém a chemickém průmyslu, ve výrobě plastických hmot, v potravinářství, v ekologii. Dilo čes-

Skladatel české hymny

Začátkem 19. stol. se u nás volalo po původní české opeře. Zájemců o tento zodpovědný úkol nebylo mnoho, přesto se však někdo našel. Čtyřicetiletý skladatel František ŠKROUP složil na libreto J. K. Chmelenského původní českou komickou operu „Dráteník“. Premiéra byla ve Stavovském divadle a titulní roli zpíval sám autor. Opera zní aktuálním motivem „Slovákovi bratrem Čech“.

Škroup se narodil v kantorské rodině v Osicích u Pardubic 3. června 1801, tedy před 190 roky. Děti v rodině žily hudbou, pro niž měly i přirozené nadání. Ze sourozenců je znám mladší bratr Jan Nepomuk písní „Bývali Čechové“.

František začal studovat v Praze, ale pak se ocitl v Hradci Králové, buditelské „baště“ té doby. Na podzim 1819 přichází Škroup podruhé do Prahy, studovat práva, ale aktivně ochotniči v divadle. V Praze uvádí své překlady světových oper, a to ho přesvědčí, že se uživi hudbou jako profesionál. V roce 1827 je druhým, deset let poté prvním kapelníkem Stavovského divadla. Napsal ještě tři české opery, ale bez

valného ohlasu. Úspěšnější byly jeho hudební doprovody k činohrárnám. Při tvorbě původní české frašky se setkává s J. K. Tylem. Samotná myšlenka byla Tylova a ten vybral i námět: staropražskou jarní ševcovskou pouť v Nulselském údolí — Fidlovačku. Škroup pochopil Tylův záměr a jeho hudba čerpá z pokladu národních písní, z parodií operních árií, z pouťových kupletů a vlastenecko-kramářských písní. Fidlovačka, která se vlastně rozrostla v lidovou operu, podává realistický obraz tehdejší Prahy a vysmívá se nesharům všech společenských vrstev.

Premiéra byla 21. prosince 1834 ve Stavovském divadle. Ostrou kritiku německého univerzitního prof. A. Müllera otiskl tehdy časopis „Bohemia“. Kritik ocenil jen některé dílčí partie, ale s podivem hodnotil i píseň „Kde domov můj“ a uváděl její plný text. Přestože byla Fidlovačka stažena z repertoáru, píseň slepého šumaře Mareše se zpívala dál a šířila se i za hranicemi. Zazněla i na britském královském dvoře. V době tuhého národnostního útlačku byla píseň zakázána, ale přece doprovodila J. K. Tyla při jeho plzeňském pohřbu 13. července 1856.

Fidlovačka se nehrála až do roku 1917, kdy ji K. H. Hillar s úspěchem uvedl ve Vinohradském divadle. Ve hře se Tylovi podařilo vroucími slovy vyjádřit charakteristiku rodné země i jejího oddaného, pracovitého lidu. Upoutává svou nevšední formou, prostou a čistou krásou, zdařilou stavbou i hlubokým procítěním.

Roku 1856 Škroup pořádal koncert k oslavě stých narozenin Mozarta, kde předvedl poprvé v Praze jeho VIII. symfonii. V čele orchestru a sboru Stavovského divadla byl pak plných dvacet let. Uváděl zde francouzskou i německou tvorbu své doby, i skladby Richarda Wagnera. Aby nekonkuroval na obsazení ředitele na další období dostal roku 1857 Škroup výpověď. To byl tvrdý zásah, neboť z druhého manželství měl dalších šest dětí a jen nízkou divadelní penzi. Živořil, prodával noty a hudební nástroje a teprve po třech letech získal místo kapelníka opery nizozemského Rotterdamu. Tam se jeho záměrně dařilo. Začíná zde budovat moderně koncipovanou operu, uvádí díla Mozarta, Rossiniho, Webera, Beethovena, Verdiho, ale i svoji německou zpěvohru. Navíc zajíždí s operním souborem do holandských měst. — Během letních divadelních prázdnin navštěvuje rodinu v Praze. Tady ale onemocní zánětem pohrudnice. Následky nemoci mu ztěžují další práci. Vrací se do Rotterdamu, pracuje dále, ale jeho zdravotní stav se neustále zhoršuje. Umírá daleko od vlasti 7. února 1862. (kf)

VÁŽENÍ A VERNÍ ČTENÁŘI!

K TOMUTO ČÍSLO „VĚSTNÍKU“
PŘIKLÁDÁME
SLOŽENKU S PROSBOU O
DOBROVOLNÝ DAR NA
| TISKOVÝ FOND
NAŠEHO „VĚSTNÍKU“
SRDEČNÉ DÍKY ZA DOSAVADNÍ
PODPORU!

kého vědce tak slouží všem lidem.

Ve vzpomínkách všech žáků žije tento vysoký stíhlý elegantní muž jako noblesní osobnost — zajímavá i smyslem pro humor. Žádnou legraci prý nezkažil — a jeho večírky s vuřty a pivem, které pro své spolupracovníky dvakrát do roka na fakultě pořádal, byly proslavené. V létě k nim přibývaly výlety spojené s fotbalovými zápasy, jichž se aktivně zúčastňoval jako brankář. Byl dobrým lyžařem a horolezcem, hrál na klavír, zkrátka byl to všestranný moderní člověk.

Nobelovu cenu, jejíž udělení Heyrovskému navrhli jednomyslně vědci ze všech dotazovaných, vysokých škol, přijal 10. prosince 1959 z rukou švédského krále Gustava Adolfa VI. Bylo mu souzeno, aby do toho nejšťastnějšího okamžiku jeho života lidská zloba zasáhla hořkým pelyňkem. Ačkoliv byla k slavnostnímu předávání Švédy používána celá vědcova rodina, zúčastnit se mohl jen on sám. Tehdejší mocipáni si nenechali ujít příležitost demonstrovat svou všemocnost, ve skutečnosti se však tímto aktem ukázali světu v pravém světle. Tato trapná epizoda ani pozdější diskriminace vdovy po Jaroslavu Heyrovském nemohly nic změnit na skutečnosti, že se tento syn českého národa plným právem zařadil mezi největší osobnosti světové vědy.

MILOŠ ŠRÁMEK
(repro V. VANČURA)

Kráčíš správnou cestou?

KTERÁ MRAVNOST JE ZDRAVÁ?

"Abych žil mravně, nepotřebuji Krista. Abych žil slušně, k tomu mi stačí mé svědomí!"

CO JE ALE SLUŠNOST?

Je slušné, když se nedostateš do rozporu s občanským zákoníkem? To není slušnost, to je samozřejmost. Jsi slušný, když děláš to, co dělají ostatní? Lidé nedávají vždy dobrý příklad, proto je názor davu nebezpečný. Kdo tvrdí - že jsi slušný? Zákon? Ostatní lidé? Co jeden považuje za slušné, může druhý považovat za blbost. Stačí jen správně žít? Ale jaké je měřítko pro správný život? Starší často ostře odmítají to, čím se řídí mladí jako evangeliem. Znáš správnou cestu? Chce po ní jít?

KDO ZNÁ SPRÁVNOU CESTU?

Odkud víš, že smrt není konec života? Domníváš se, že člověk je jen inteligentní zvíře? Kde je tvůj cíl? Jaký je smysl života? Existuje Bůh? Stará se o nás? Je to hřích, když odmítneš Boha a jeho přikázání? Znáš poctivě odpovědi na tyto otázky?

Na správných odpovědích závisí tvůj život. Jdeš životem a neznáš propasti, nebezpečí, co tě ohrožuje, která cesta je bezpečná a která je nebezpečná? Máš jistotu, že nepadneš do propasti beznaděje a zoufalství?

CO ŘÍKAJÍ NAIVNÍ LIDÉ?

"Žijeme jen jednou..."

"Chci mít něco ze života!"

"Proč bych se omezoval?"

"Užijí všeho, co se mi nabízí!"

POCHYBOVÁNÍ: Dá se

pravda vůbec poznat? Musím se snažit, pravdu najít a podle ní žít?

BŮH: Ten stojí v mém životě na okraji, nezajímá mě. Nechci v něho věřit, rušil by jen můj požitkářský život. Ovšem je to dobrá pojistka v nebezpečí, před smrtí, je to slavnostní rámec pro svatbu, křest, pohřeb...

SMYSL ŽIVOTA? - Proč bych se na něj ptal? Mám všechno, co k životu potřebuji!

SMRT? Po smrti se nikdo na zem nevrátil!

ČUDNOST? Pravda? Věrnost? Služba? Pomoc?

Smilování? Soucit? To jsou zaprášené a nemoderní pojmy. Hlavní jsou peníze, pomocí peněz může člověk užívat světa a radovánek.

Tak uvažuje mnoho lidí. Patříš k nim i ty?

FRIEDRICH NIETZSCHE/1844-1900/ měl nesmírný vliv na přelomu století a na 20. století.

Prohlásil: "Bůh je mrtev!" Dosavadní mravnost považoval za otrockou pro hlupáky a slabochy

Hlásal nový typ člověka a tento silný typ bude vládnout, podmaní si slabé, jeho ctností bude tvrdost, bezohlednost, krutost, své názory bude vnucovat druhým, zničí vše, co se mu postaví do cesty, strhne to nebo oslabí. Zničí slabé a nemocné. Bude považovat za hřích soucit, slitovnost a snažit se je vykořenit... Následky jeho nauky? Nacismus! Miliony zavražděných židů - to je pro něj podřadná rasa. Zabíjení postižených osob a nenarozených dětí.

Je to i tvůj názor? Chceš tak žít? Tento filosof skončil v blázinci, a ten, kdo jeho zásady uskutečňoval - totiž Hitler - spáchal se svou milenkou sebevraždu.

Nedávno byl moderní filosof Sartre. Razil zásadu: "Člověk je vykristalizovaná svoboda!"

Bůh být nesmí, ohrožoval by mou svobodu.

Mravní zákony, podle Sartra - omezují svobodu. Popírá i všechny osvědčené pravdy. Člověk, podle něho, musí mít i svobodu k omylu. Nesmí být ani láska, k její podstatě patří závazek - tedy je proti svobodě. Život nemá ani cíl, ani smysl. Souhlasíš se Sartrovými názory? Chceš tak žít?

A co hlásá komunismus? Bůh není, protože existence světa se dá vysvětlit i bez něho. Víra v Boha lidem škodí! Právý komunista musí být nevěrec.

Komunismus popírá i svobodu vůle, svědomí neexistuje.

Dobré je to, co pomáhá šířit komunismus. A co se stalo, když se tyto zásady uskutečnily? Teror, násilí, mučení, koncentráky, pronásledování, diktatura. Přijmeš tyto názory?

POTŘEBUJEŠ UČITELE?

Zvolíš si některý z názorů, které poničily svět? Našel jsi v nich pravdu? Hledal jsi ji? Je důležité, jít správnou

životní cestou. Toužíš-li po pravdě, poznáš, že v tomto čarodějnickém kotli různých názorů pravdu nenajdeš. Potřebuješ někoho, kdo ti ukáže správnou - a zdravou - cestu a cíl.

TAKOVOU CESTU TI UKÁZAL KRISTUS!

Všechny problémy člověka zdravě řeší evangelia. Nabízí ti cestu k pravdě a k zdravému životu. Svou autoritu dokázal Kristus zázraky - a dokazuje ji i dnes - nejen před dvěma tisíci lety!

UZNÁŠ SVOU VINU? VÍŠ O NÍ? CHCEŠ SE JÍ ZBAVIT?

Osvobodí tě ten, kdo hlásá mravnost bez Krista? Budeš-li litovat, snažit se o nápravu, dělat pokání, Kristus tě osvobodí a dá ti i k tomu sílu. Lupičům dal sílu k obrácení, hříšníkům sílu k pokání. Máme svátost pokání - zpověď - máme mešní oběť, máme modlitbu. To vše ti dá sílu, kterou potřebuješ, aby ses mohl řídit Božími přikázáními. Nejsou lehká, ale jsou zdravá!

ZOHAVENÁ TVÁŘ

"Továrna hoří!" vykřikl John, políbil chvatně matku, stojící v noční košili a vyběhl ven. Zmatek! Plameny! Praskání dřeva! Křik lidí! Štěkání psů! Kouř!

"Ještě je tam starý pán!" vykřikl velitel. John si nasadil masku a vběhl do plamenů. Když vynášel bezvědomého továrníka, vybuchl sud s hořlavinami a po něm další...

John se probudil v nemocnici. Dvě pomněnky očí svítily mezi obvazy. Oheň mu spálil tvář. Co pomůže pojištění a odměna zachráněného? Pohled do zrcadla ho poděsil! Takového ohavu si jeho dívka nikdy nevezme. I kdyby byl oblepený zlatem. Za půl roku, který strávil částečně v sanatoriu, částečně doma, se provdala za mlynářova syna.

K zohavené tváři se přidalo zklamání a samota. Ustaraná maminka se snažila ho přemluvit, aby vyšel z domu - třeba do přírody.

"Nemůžeš stále sedět před televizorem nebo číst knihy. Každý ví, že jsi hrdina, nasadil jsi život..." "A tak to šlo stále dokola. Nu-když kapička stále kape, vyhloubí i v kameni důlek.

Jednou na jaře se vydal John k lesu. Měl pocit, že je v cizině. Lidé na něho zírali buď soucitně nebo udiveně nebo s odporem. Není divu! Část tváře byla rudá, plná jizev, jako kdyby měl rakovinu. Zakrýval si ji dlaní. Rána bezútěšné budoucnosti ho bolela víc než hojící se tvář.

Tu se před ním rozevřela mýtiny s roztomilým malým hostincem, s terasou a slunečníky, s hostinským s náručí plnou sklenic piva a zamilovanými párkami. Johna zamrazilo. Mohl tu také sedět se svou dívkou-nebo manželkou!

Usadil se stranou, pod podloubím

a objednal si kávu s rohlíkem.

Pak sklonil hlavu a čekal.

Náhle padl na stůl stín.

Někdo usedl proti němu.

Asi nevidí zohavenou tvář.

Zvedl zrak! Vlídne oči ta-

ké jako pomněnky, vlasy

sčesané dozadu. Proč si

s odporem neodsedne k

jinému stolu? Chce udě-

lat dobrý skutek? Je to

skautka?

Děvče si objednalo kávu.

"Chodíváte sem často?"

"Jsem tu poprvé," zašil-

hal John po jiném stole.

Přesedne si - určitě!

"Já...já sem jezdívám

autem," ukázalo děvče na

okraj palouku, kde stá-

lo několik aut.

"Jezdíte také autem?"

"Mohu bych, ale nemám auto," zachmuřil se John. Číšnice přinesla kávu. Dívka upila a roztáhla se kolem. "Je tu tak тихо, klidno, bývalo často a ráda. Doma mě to netěší."

"Jak to, že nejste v práci?" podivil se John. Zachvěla se a po chvíli zašeptala: "Vy také nejste v práci."

"S touhle..." ukázal John na svou tvář.

"No a? Máte zdravé oči, uši, ruce..." omlčela se a tiše dodala: "A máte zdravé nohy!"

Znovu upila kávu. John dojedl rohlík a nadzvedl se. "Měl bych se už vrátit. Maminka čeká."

"Sedíte tu už tak dlouho?"

"Vlastně ne. Přišel jsem chvilku před vámi.

Ale možná, že vám vadí..." znovu ukázal na tvář

"Proč? Vůbec ne!"

John zaváhal. A neodešel. Naopak, rozvázal se mu jazyk, který půl roku skoro nepotřeboval.

Mluvil stručně s lékařem, jednoslabičně s maminkou. Kolem nich se mihly tři děti. A tak začal mluvit o svém dětství. Proč vlastně mluví o dětství s cizí dívkou, s kterou se možná nikdy už nesetká. Snad právě proto. Vlídnyím cizím lidem člověk řekne často věci, které by neřekl ani vlastním.

"Mám velice ráda lesy," promluvila dívka, když se chvilku omlčel. "Zdá se mi, že mluví! Stroj, ptáci, vůně..."

John si pomyslel, že vůně mluvit nemůže, ale neodporoval. Poslouchal. S radostí, po dlouhé době cítil něco jako štěstí. Pak si sáhl maně na tvář, nahmatal jizvy a radost pohasla.

Děvče mluvilo nyní o knihách. O tom mohl mluvit také, přečetl jich stovky. Shodli se v lásce ke stejným autorům. Ani si nevšimli, že se stolky vyprazdňují. Že padají delší stíny.

"Musím se vrátit! Smím vás vzít autem?"

Nerad přisvědčil.

Děvče vstalo, zvedlo ze země dvě berličky a podotklo: "Z úrazu na lyžích. Napravit se to nedá.

Smířila jsem se s tím a mám radost z toho, co mi ještě zbývá.

Vadí vám to?"

"Ne! Ne! Vůbec ne! Ani trochu mi to nevadí...jsem rád, že vás smím doprovodit-totíž ne,

ne doprovodit, ale pohovořit si s vámi, a že mě zase vezmete

autem...jestli vám tohle nevadí?" Ukázal znovu na tvář.

"Toho jsem si ani moc nevšimla. Hlavně že máte srdce zdravé. Sejdeme se v neděli, zde?"

usmálo se děvče a dokulhalo k autu.

John, plný naděje, kráčel za ní. Na zohavenou tvář skoro zapomněl.

SMRT A PORANĚNÍ DUŠE

LEHKÉ A TEŽKÉ HRÍCHY

Z katechismu víme, že křesťan je povinen se zpovídat jen z těžkých hříchů. Co je však těžký hřích? Vraťme se ke křtu a k pojetí Boha jako Matky, která rodí dítě. Bůh-Matka, rodí však dítě, které už jeden život má, od tělesné matky. Bůh však říká! "Tento život mé lásce nestačí - je příliš krátký, i kdyby trval devadesát let. Dám dítěti věčný život."

A po křtu vrací dítě rodičům s dvojím životem - přirozeným a nadpřirozeným. "Zde je dítě, kterému jste dali život přirozený a které ode mne dostalo život nadpřirozený."

Tedy nadpřirozený život začíná také porodem a to je křest. Proto řekl Pán Nikodemovi: "Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království." (Jan 3,5).

SMRT NADPŘIROZENÉHO ŽIVOTA

Každý život může náhle skončit, nehodou, zločinem nebo sebevraždou. Pojem sebevraždy charakterizuje těžký hřích. Bůh jako Matka nám dal nadpřirozený život a my duchovní sebevraždou Boží život v sobě ničíme.

Co dělá matka, když dítě spáchá sebevraždu? Oživit ho už nemůže, může mít jiné dítě. Ani u Boha není možné opakování porodu-křtu-proto ustanovil Pán Ježíš svátost, která duchovně mrtvé křísí.

Božský život je jako přátelství. Pokud jsme Boží přátelé, jsme živi. Přátelství se však dá i zničit jedním z přátel. Od dobrého přítele si očekáváme, že ode mne snese víc, než cizí člověk. Naše přátelství se nerozpadne jen proto, že druhý udělá něco nevhodného, když je nervózní nebo unavený. Reknu-li příteli tvrdší slovo, neurazí se, odpustí mi.

Ale existují i hranice. Je-li přítel ženatý a já mu svedu ženu, rozbiji jeho manželství, nebo mu ukládám o život či se mu vloupnu do bytu a ukradnu mu všechny vkladní knížky a cennosti - je to taková zrada, že přátelství zničí.

Stejně je to v poměru k Bohu. Bůh, jako nejlepší přítel, od nás hodně snáší, neruší přátelství pro nějakou maličkost. Ale když naše přátelství zradím, když mi svědomí před činem říká - to nedělej, tím smrtelně urazíš dobrého Přítele - a já to přesto udělám, je to taková zrada, že je neslučitelná s přátelstvím s Bohem. Přátelství je rozbité - jsme duchovně mrtvi - proto se těžkému hříchu říká také hřích smrtelný.

BŮH KLEPE VYTRVALE

na naši duši. Kdyby nebyl tak nekonečně milosrdný, řekl by:

"Spáchal jsi sebevraždu, zvolil sis smrt, zůstaš mrtvý." Bůh se však snaží mrtvého vzbudit, často proti jeho vůli. Volá na něho: "Lazare, pojď ven!" (Jan 11,43). Lazar z hrobu vyšel, ale hříšník často odmítá a chce v hrobě stat. - Je mi tu dobře! Na slunko nejsem zvědavý. - A Bůh klepe znovu a znovu.

Zpověď ovšem nemáme omezovat jen na případy, kdy jsme těžce zhřešili. Zhřešíme-li však těžce, nemáme zpověď odkládat - jinak nesmíme k sv. přijímání a to je pro nás úžasná ztráta a pro Krista velké zklamání. Ten po nás touží a chce se s námi spojit. Vždyť řekl apoštolům před poslední večeří: "Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka." (Lk 22,15). Jsme-li však mrtvi, nemůžeme při této hostině být, ani přijímat Tělo Páně. Napřed se musíme nechat vzkřísit, abychom byli zase živými přáteli Božími. Kristus zve ke svému stolu jen své přátele. Ovšem přeje si, aby k jeho přátelům patřili všichni lidé.

A CO VŠEDNÍ - LEHKÉ HRÍCHY?

Přátelství s Bohem sice neníčí, ale ohrožují je. Denně se např. ušpiníme, nebo jsou zranění, na která se neumírá - a přece každou ránu či nemoc ošetřujeme-rýmu i bolení hlavy. Na malou ranku dáváme náplast. Víme, že kdybychom malé rány zanedbávali a neošetřili, riskujeme otravu krve - a smrt.

Tedy máme přicházet ke Kristu - ke zpovědi, i s všedními hříchy a vyznat mu: "Zde jsem se ušpinil. Zde mám ranku, zde jsem se pořezal nebo odřel." Kristus to umyje a uzdraví. Dejme se od něho ošetřit. Na každý projev pokání reaguje tím, že nás uzdraví. I přede mší sv. se modlíme za odpuštění hříchů, vzbuzujeme také soukromou lítost, modlíme se křížovou cestu-a Bůh naše drobné ranky a nemoci uzdraví a pošpinění umyje.

PROČ JE DŮLEŽITÁ I ZPOVĚD Z ZBOŽNOSTI

Každá zpověď je setkání s Kristem, při němž nás Pán nějak obohacuje. Setkání s Kristem je jako setkání s hodným strýčkem, který vždy přinese nějaký dárek-a právě to, co si přejeme, co potřebujeme. Každé přijetí svátosti je i oslava Boží-at sv. přijímání, biřmování, pokání, manželství či svěcení kněžstva. Zpovědi oslavují Boha! A navíc! kdyby chodili ke zpovědi jen lidé s těžkými hříchy, nikdy by ke zpovědi nepřišel, proto že tito lidé by se styděli. Co si o nich řeknou druzí? Budou jimi opovrhovat!

Když však chodí ke sv. zpovědi i zbožní lidé-a to co nejčastěji-pak se mezi nimi takový těžký hříšník lehce skryje. Je to tedy od nás i skutek milosrdenství k lidem, kteří jsou duchovně mrtvi a touží po vzkříšení! P. L. KUCHAR

Masarykovy myšlenky.

(Z díla K. Čapka „Hovory s T. G. Masarykem“).

O náboženství a církvi.

Kdybich vám měl přesně říci, co na mě v mládí z katolicismu nejvíce působilo, tož jsou to tyto věci: předně živější transcendentismus, pak katolický universalismus, ta mezinárodnost a světovost. Potom ten energický duch propagandy a misijnářství. Pak máte to úsilí o jednotný názor na svět a na život. A konečně na katolicismu imponuje jeho církevní organizace a autorita.

Náboženství jest podstatným prvkem duchovního života a kultury.

Kdo by neznal obsahu křesťanství, byl by cizincem na naší kulturní půdě.

Náboženská krise je všeobecná, je i v rodinách; obyčejně vidíte, že otcové se chovají nábožensky vlažněji než matky — dítě má dojem, že náboženství je jaksi pro ženy a děti a proto je shazuje, jak začne dospívat.

Nedovedu si představit našeho člověka, který by rostl bez poznání Ježíše a jeho učení.

Nevěřím, že se, jak to chce Haeckel, množství živočichů vyvinulo z několika praderů nebo dokonce z praderu jednoho. Držím se hypotézy stvořitelství.

Takové dítě v Americe je volnější než v Evropě, je naivnější a prostší ve styku s dětmi a dospělými, nebojí se dorostlých, vidí, že i oni jsou mezi sebou upřímní.

Ne slepá autorita rodičů, ne pasivní poslušnost dítěte, vyháňaná věčnými okřikováními a hubováními, ale výchova příkladem.

Autorita učitele má spočívat na rozdílu věku, na jeho převaze ve všech věcech vědění, praxe a charakteru.

Učitel má se stát dítěti kamarádem.

Ad vocem knížek pro děti: my si říkáme národ Komenškého a máme tak málo literatury pro děti a ještě méně té dobré. Reformovat výchovu dětí znamená reformovat výchovu dospělých.

Výchově hochů chybí u nás pěstování samostatnosti, sebevědomí a čestnosti.

O našem národu.

Jen si uvědomit pořádně naše národní dějiny: já nevím, které jsou na světě větší.

Když něco pořídí malý národ se svými malými prostředky, má to zvláštní a nesmírnou mravní cenu, jako ten vdoví groš.

To je problém našeho malého národa: my musíme dělat víc než jiní a být šikovni; ale kdyby někdo na nás šel s násilím, tož nedat se! Nedat se, to je všechno.

Je chyba, že podceňujeme, co jsme a co je u nás.

O přátelství, lásce a manželství.

Návrat k dílu

TGM

ČASTO jsem se v uplynulých padesáti letech vracel k Masarykovu dílu. Chtěl jsem se dobrat jeho nehlubšího smyslu v soudech o společnosti a člověku, o dějinách a věčnosti, o vzdělanosti a národě, o světě a o Bohu. Vždyť na výsledku toho strašného zápolení s nacismem a komunismem záviselo všechno, co je člověku drahé — pravda a láska, právo a spravedlnost, věrnost a přátelství.

Na počátku padesátých let jsem se náhodou setkal se známým komunistickým funkcionářem (inteligentním dělníkem, který již tehdy prozřel), jenž na moji otázku: Jak se má co dělat, odpověděl: *Budeš se divit. Studuji Masaryka a měl jsem to udělat už před třiceti lety.* V době opojení nad vrcholícím vítězstvím komunismu on komunistu zjistil, že jel v nesprávném vlaku. Masaryk mu ukázal cestu.

My, Masarykův lid, jsme k němu vzhlíželi a u něj se učili, abychom ve zmatku hesel, lákavých slibů nebo tvrdých hrozeb nezapomněli na svůj cíl, na ideje, které našemu odporu proti nacismu a komunismu dávaly posvěcení.

Mnozí lidé si však kladou otázku: Co s Masarykem dnes? Stačí jeho ideje a zásady na problémy a úkoly dnešní doby? Změnil se svět, poměry a lidé. Vidíme, jak je dnešní doba morálně nemocná a duchovně unavená. Máme pocit, že se nám půda sesouvá pod nohama. Nejsme schopni odhadnout kam až půjde mravní rozklad a duchovní ochablost. Na takovou nemoc se těžce hledají léky. Nestačí na ni politické prostředky, oživená ekonomika, nestačí ani dobře míněný optimismus. Taková nemoc (a trpí jí, bohužel, celé lidstvo) je dlouhodobá a nelze ji léčit radikálními prostředky.

pouze tichou, trpělivou prací duchovní a mravní. V takové době potřebujeme Masarykových rad. Jak to dělal on? Hledal příčiny nemoci a snažil se je odstraňovat. Rozpoznal, že nemoc moderní doby spočívá ve ztrátě víry, síly přesvědčení a pevných mravních zásad. Co z toho vyplývá pro nás? Mít pevnou víru, touhu pomáhat tam, kde je nás třeba a hlavně nestát stranou.

„Dosáhli jsme samostatné republiky, protože jsme horoucně věřili ve své národní ideály, že jsme ve svém nitru uznávali a ctili něco svatého a že jsme měli důvěru v lidi a lid“. řekl Masaryk 28. října 1919.

František Kopecký
„Masarykův lid“

Mše za Jana Lucemburského

Historie: Přání krále plní spisovatel

V den 650. výročí hrdinné smrti českého krále Jana Lucemburského v bitvě u Kresčaku sloužil páter Antonín Šorm z Křešínů mši v katedrále sv. Víta na Pražském hradě. Vzpomněl přitom rovněž 700. výročí narození tohoto panovníka, které připadá na letošní rok. Jan Lucemburský podle historických pramenů přispěl na výstavbu svatovítské katedrály a jediným jeho přáním za to bylo, aby se každý rok za něj a jeho rod sloužila bohoslužba. Dnes bohoslužby za krále Jana iniciuje podle jeho přání český spisovatel Jan Smíd. Kapitula peníze vzala, avšak tím s Janem Lucemburským skončila, ačkoliv mu to přislíbil i arcibiskup Arnošt z Pardubic, uvedl již dříve Smíd, který pochybuje, že bude mít sílu i v budoucnu bohoslužby iniciovat. Nový pohled na život a dobu Jana Lucemburského má odkrýt také mezinárodní konference Král Jan Lucemburský a umění jeho doby, která se uskutečnila v Praze od 16. do 21. září 1996.

„Hlas národa“

MODLITBA ZA ČESKOSLOVENSKO

Velký Bože, který Jsi stvořil naši krásnou zemi, Ty vidíš nyní naše utrpení a náš žal. Nemusíme Ti svěřovat co cítíme a jak hluboko skláníme své hlavy... Ó, Bože! Jsme si jisti, že nikdy ve své historii jsme nebyli na straně bezpráví a nikdy nebudeme. Jsme jisti, že na naší straně je víc slibné budoucnosti, která přinese ovoce, než na straně násilí a dočasné moci. Nemáme čeho se obávat od vývoje světa — naopak: ani nejbrutálnější moc nemůže zardousit touhu po svobodě, míru a rovnosti mezi lidmi a národy. Věříme, že naším úkolem ve světě je učinit náš národ schopným pro budoucnost, která bude lepší než nynější temná stránka dějin Evropy... Ó, Bože, nechceme pomstu, ale dej nám víru, že naše naděje není marná. V této těžké hodině není místa pro zoufalství; co potřebujeme je víra, naděje a vzájemná láska, která nás učiní tisíckrát silnějšími. Žádný národ není malý, když si zachová víru v Tebe a v budoucnost...

KAREL ČAPEK

PŮVOD

JMÉNA NEW YORK.

Král Karel II. odevzdal svého času svému bratrovci věnování z Yorku město New Amsterdam. Na počest nového majitele bylo město přejmenováno na New York. Město bylo založeno Holanďany. Celé území bylo objeveno r. 1609 Henry Hudsonem, který byl tehdy ve službách holandské východoindické společnosti.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: 1030 Wien, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

Mše svatá v neděli a ve svátek v
10 hod., v sobotu v 18 hod.

První pátek v měsíci ve 14.30 hod.

VI. ODBOR JSM

koná ve středu 28. října 1998 v klu-
bovně Rosensteingasse 39, I. poschodí,
příteláky večírek. Promítá se zajímavý
film, také z české menšiny. - Začátek v
18 hodin. - Hosté vítáni.

VII. ODBOR

3., Schützengasse 30

Dovolujeme si Vás upozornit a pozvat
na naše příští podniky:

VINOBRANÍ - V našem sále Schüt-
zengasse 30 - Vyhrává hudba „ECHO“
ze Zlína - Sobota, 31. října 1998 -
20 hodin.

„KOLJA“ video - přednáška Film s
vyznamenáním „OSCAR“ - V našem
sále Schützengasse 30 - Sobota, 14. lis-
topadu 1998 - 20 hodin - bufet.

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK - V naší klu-
bovně, Rennweg 63 a - Sobota, 5. pro-
sine 1998 - 20 hodin - Nezapomeňte
na dárky.

VÁNOČNÍ OSLAVA - V našem sále
Schützengasse 30 - Sobota, 19. prosin-
ce 1998 - 20 hodin.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ - členů a přátel
našeho spolku v českém kostele -
Rennweg 63 - Neděle, 10. ledna 1999 -
10 hodin.

MASOPUSTNÍ ZÁBAVA - V našem
sále Schützengasse 30 - Hraje Pražská
Klamovka - Sobota, 16. ledna 1999 -
20 hodin.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Ví-
deň I., Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

OREL VIDEŇ

JEDNOTA ORLA Vídeň X., Puchs-
baumgasse číslo 39 a/4. Ježkova
knihovna (tamtéž) půjčuje každou pr-
vní středu v měsíci od 18 do 19 hodin.
Též dle telefonické dohody; číslo tele-
fonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VIDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 hodin
v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítáni!

PROSINEC 1998

5.: **MIKULÁŠSKÁ** - Sokol Vídeň XVI/
XVIII. - tělocvična - Vídeň 17.,
Steinergasse 7 - 19.30 hodin - SO-
BOTA

12.: **SOKOL III/XI.** - Vánoční večírek -
Slovanaká Beseda - 18 hodin - SO-
BOTA

12.: **VLASTENECKÁ OMLADINA** - Di-
vadelní představení - Škola Ko-
menského - 18 hodin - SOBOTA

LISTOPAD 1998

7.: **„50 LET KRAJANSKÝCH NO-
VIN“** Slavnost a výstava - Slovan-
ská Beseda - Začátek 15 hodin -
SOBOTA

7.: **MARTINSKÁ** - Sokol Vídeň XVI/
XVIII. - tělocvična - Vídeň 17.,
Steinergasse 7 - 19.30 hodin - SO-
BOTA

14.: **Akad. spolek** - univ. prof. PhDr.
František Černý: **VZPOMÍNKA NA
KARLA ČAPKA** - Slovanaká Beseda - 18 hodin - SOBOTA

21. a

22.: **110 LET T. J. TYRŠ** ve Vídni -
Oslava sportovním, tělocvičným a
kulturním pořadem - Sportovní
hala USZ Schmeltz - SOBOTA a
NEDĚLE

28.: **MENŠINOVÁ RADA** - koncert Pě-
vecký a klavírní - Ludmila Grei-
nerová, Petr Malínek - Slovanaká
Beseda - 18 hodin - SOBOTA

30.: **„ŠKOLA KOMENSKÉHO** - Večer
poezie - Viola Praha - T. Med-
vecká, A. Strejček - A. de saint
Rupéry - CITADELA - PONDĚLÍ

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. po-
ráda, neděle 13. PROSINCE 1998 v do-
mě JSM Viden XVII. Rosensteingasse 39.
oslavu vánočních svátků. - Začátek ve
14.30 hodin. - Hudba!
Pohoštění - Členové, dostavte se vsichni!

JEDNOTA sv. METODĚJE - VII. odbor - 1030 VIDEŇ, SCHÜTZENG. 30

SOBOTA 14. LISTOPADU 1998 - 20.00 HODIN

"KOLJA"

video - přednáška
Film s vyznamenáním "OSCAR"

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

BUFET

SOBOTA 5. PROSINCE 1998 - 20.00 HODIN

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK

V NAŠÍ KLUBOVNE
RENNWEG 63 A

NEZAPOMENTE
NA DÁRKY